

Пан Шкарпетка і його дружина

– Теж мені вигадники, – дорікнула бабуся. – І де ви взяли цього пана Шкарпетку? Дитина грається з якоюсь порваною шкарпеткою, ніби іграшок інших немає!

– Мамо, сказала Алінчина мама, – донька капризувала, так і народився пан Шкарпетка. Він приходить лише увечері, коли Аліна лягає спати.

– Не оригінально. – Таким було остаточне слово бабусі. – Купіть їй леґо чи пазли. Щоб дитина нормально розвивалася.

Мама повитягувала шухляди з комода, відкрила дверцята шафи. Вони були закладені яскравими коробками з конструкторами, пазлами та розвиваючими іграми.

– Мало? Але перед сном Алінці потрібен пан Шкарпетка. Він розповідає казки, смішні історії. Вона йому довіряє свої таємниці.

– Ой, навіть не знаю, що вам сказати! – підігала губи бабуся. – Я тебе виховувала без іграшок-шкарпеток, і виросла хороша людина. Ти без шкарпетки на руці не можеш своїй доні прочитати казку на ніч? Посади ведмедика поряд із нею. Але ж не цю заштопану гм... гм... шкарпетку. Не розумію! Не розумію! І, до речі, чому пан Шкарпетка? Адже шкарпетка – вона. Якась калька. Має бути пані Шкарпетка.

Мама знала: якщо вже бабуся сказала ні, воно ніколи, НІКОЛИ не перетвориться на так. І опинилася між двох вогнів. Алінці подобався пан Шкарпетка. Її бабусі – ні. Що ж робити? Мама розуміла, що в чомусь її мамуся права. Але ж і донечка...

Наступного дня, в суботу, мама з Алінкою пішли в гості, до тітоньки Марійки. Алінка любила ходити до тітоньки, адже там вона гралася із Вовчиком і Анюткою, поки дорослі ділилися своїми новинами.

Отож Аліна, Вовчик і Анютка будували халабуду з подушок і простирадл, а їхні мами на кухні пили каву з молоком і про щось шепотілися. Алінка ще не встигла награтися, як мама покликала її додому: час. Алінці не дуже хотілося переривати гру. Але ж тато обіцяв сьогодні піти з нею на далекі гойдалки. Тому обійшлося без капризульок.

Минуло кілька тижнів. Аліна ходила у садочок, а перед сном слухала казки, який їй все так же розповідав пан Шкарпетка. Й ось якось увечері він прокашлявся і сказав:

– Алінко, завтра до мене у гості приїжджає моя люба дружина.

– У тебе є дружина? – здивувалася дівчинка.

– Так, – скромно зізнався її смугастий товариш. – Взагалі-то я у вашому місті у відрядженні. Я служу у фірмі «Приємні сновидіння», і нас час від часу відправляють у відрядження до інших населених пунктів, адже у твоєму рідному Скадовську немає такої фірми, і дітям нікому розповідати казки на ніч. Я мав уже їхати, але твої мама і тато вмовили лишитися у вас і трошки порозказувати тобі цікавих історій.

– Я дуже рада, милий Шкарпеточко, що ти лишаєшся.

– Я також щасливий. То ж завтра тобі представлю свою дружину.

– Представиш? Що означає слово представиш?

- Іншими словами, познайомлю. Думаю, вона тобі сподобається. А тепер спи.
- Я вже хочу, щоб настало завтра.
- У сні воно приходить швидше. Щасливих сновидінь, моє ластовенятко.
- На добраніч!

Алінка через мить спала, а в цей час додому повернувся тато із великою картонною коробкою в дрібні рожеві квіточки.

Мама і тато всілися на диван і відкрили коробку. На її дні лежали дві ляльки. Мама дістала чоловічка в темно-бордовому костюмчику й такого ж кольору циліндрі та крихітних лакованих черевичках. Однак цього пана не можна було назвати джентльменом, бо замість білосніжної сорочки і метелика його вдягнули у светрик з чорною і помаранчевою смужкою. Якимсь чином костюм і светрик надзвичайно пасували одне до одного, ніби нічого кращого й не можна одягнути. З нагрудної кишенки виглядав кутик помаранчево-чорної хусточки. Мама зняла з голови чоловічка циліндр і розсміялася: на ганчір'яній голові ляльки сяяла велика лисина, обрамлена щіточкою м'якого чорного волоссячка.

- Отже, привіт, пане Шкарпетко!, – усміхаючись, прошепотіла мама. – Марійка чудово справилась із завданням. Я навіть не уявляла, наскільки гарним може бути пан Шкарпетка. Навіть із лисиною. Як ти думаєш, він сподобається Алінці?
 - Не знаю, – чесно зізнався тато. – він симпатяга. Мені він подобається. Особливо його штіблети.
 - Мені також. Мабуть, це ти через тридцять років.
 - У нашій родині лисих чоловіків не було.
 - Тепер є. Давай уже роздивимося пані Шкарпетку. – І вона дістала з коробки ще одну ляльку.
- Її швачка одягла у довгу спідницю в ніжну бежеву та морквяного кольору смужку, білий светрик і блідо-голубий піджачок з трьома крихітними конваліями на лацкані. Такою ж блакитною була шляпка зі смугастим бантом, в тон спідниці. З-під неї визирали бежеві лаковані балетки. Коротке світле волоссячко кучерявилось. Ні, у пана Шкарпетки виявилась дуже гарна дружина.
- Скільки коштує це диво? Тато побачив на дні коробки невеликий клаптик паперу і дістав його, не втримався і присвиснув:
 - Дві місячні плати за газ. Нормальок.
 - Ти як хотів? Ручна робота. Коли ж ми представимо пана і пані Шкарпеток?
 - Вважаю, з самісінького ранку, щоб за день Аліна звикла до них. Бо ж наша доня така непередбачувана.

- Як ти.
- І як ти.

– До речі, замкни шафу. Раптом їй захочеться пошити лялькам нові костюми...